

[Kai Moltke.]

fyldelse, dem, der har magten, og så kan det jo kun blive til et lille bjæf, når man lægger op i første omgang.

Men derefter til sagen efter at have konstateret denne sammenhæng. Hr. Lysholt Hansen har selvfølgelig hundrede gange ret, når han her påpeger det misbrug af fuld-magter, som er praktiseret via finansud-valget. Når man sammenligner finansud-valgets beslutning med, hvad monopoltil-synet senere finder ud af, viser det sig, at finansudvalget uden oplysninger under forkerte forudsætninger har bevilget omtrent det dobbelte af det beløb, som var nød-vendigt for at give fuld kompensation for, hvad landbruget havde mistet gennem devalueringen. Den sag er enkel, den kunne have været fremstillet og ordnet på minutter i formiddags, hvis det var det, som man havde tilsigtet. Jeg må sige, at jeg forstår ikke det tågeslør, som gør, at vi først her, når klokken er halv fire, når frem til det, der egentlig er denne forespørgsels formål.

Men når det er sagt, kan jeg ikke lade være med at sige, at regeringen jo har spær-ret finanspolitikken inde under meget snævre rammer på områder, hvor det ikke direkte drejer sig om en landbrugsstøtte, som man ikke havde taget sagligt skøn over, og hvor monopoltilsynet i dag har omstyrtet det skøn, man anlagde. For jeg kan da tydeligt erindre, at da man i sin tid her i tinget stillede forslag om, at man ved de private seminarier skulle have gratis undervisning, var undervisningsministeren fuldstændig for-færdet og oplyste, at det ville medføre en så omkalfatrende og for finanspolitikken øde-læggende udgift som 20 mill. kr., så vidt jeg erindrer. Jeg kan heller ikke komme helt bort fra, at da vi behandlede et så vigtigt og centralt spørgsmål som saneringsloven her i tinget, var det yderste, den kombine-rede bolig- og lønningsminister på nogen måde kunne strække sig til, 52 mill. kr. plus 52 mill. kr. til forskning. Når det drejer sig om landbrugsstøtte, kan man godt for-doble beløbet fra ca. 60 til 125 mill. kr., men hvis det drejer sig om gratis undervisning til seminarister, eller hvis det drejer sig om, hvad man kan tillade sig at bruge på saneringen, er det noget andet. Man kan jo hertil føje, at hvis det drejer sig om, hvad man kan tillade sig at bruge til støtte til

sociale lejligheder, så er der fuldstændig knaphed i pengepungen, og hvis der stilles ændringsforslag om en forøgelse af antallet af rentebeskyttede sociale lejligheder fra 12.000 til 18.000, ville forslaget vedtages føre landet ud i en katastrofe, men hvis det drejer sig om en skønsmåssig bedømmelse af kompensation til landbruget, ja, så ser man stort på tingene, så regner man lige akkurat så meget i overkanten, at det giver det dobbelte.

Lad mig under disse omstændigheder sige: jeg har ikke de mindste betænkelig-heder ved at stemme for den af det ærede medlem hr. Lysholt Hansen foreslåede dags-orden om fordømmelse af regeringen, når henses til regeringens tidligere ængstelige nærighed med hensyn til alt, hvad der vedrører sociale spørgsmål, og den absolut ansvarløse dobbeltberegning ved fastsæt-telsen af kompensation for devalueringen til landbruget, hvor man har ment, at man roligt kunne runde op til det dobbelte af den sum, som monopoltilsynet udvikler at devalueringen i virkeligheden har kostet landbruget. Dette er efter min mening en så asocial linje, en så asocial kurs, at alene sammenligningen mellem regeringens hold-ning på disse markante og vigtige områder i dansk politik gør det ganske naturligt, at jeg som socialist stemmer for den af hr. Lysholt Hansen foreslåede dagsorden. Sådan kan man ikke lege med finanspolitik, sådan kan man ikke lege med tingets bevillinger. Jeg må sige, at jeg savner kun én ting, og det er, at man en gang for alle får fastsat en grænse for, hvad finansudvalget kan til-lade sig at bevilge, uden at tinget bliver spurgt, for der må være en grænse for de bevillinger, som ikke bliver forelagt tinget.

Nu skal vi jo, så vidt jeg forstår, snart holde op, og det kunne ikke falde mig ind her i alle enkeltheder at gå ind på spørgs-målet om den fremtidige kurs i landbrugs-politikken. Jeg skal nøjes med at rejse nogle få elementære og vigtige spørgsmål.

Der er spørgsmålet om, hvorvidt den hidtidige landbrugsstøtte har været ydet efter rigtige principper. Det tror jeg man bør svare nej til. Den har været ydet efter principper, som har vanskeliggjort en ratio-nalisering af landbruget med henblik på nedsættelse af omkostningerne for at gøre det danske landbrugs produktion kon-